

Tisztelt Makkainé Arany Ágnes Asszony!

Sok-sok nemzedék magyarjai szeretnék volna már bebizonyítani, hogy az anyanyelvünkön született irodalom nem csak számunkra kincs, de van olyan értékes, mint más nemzetek művészete. Makkai Ádám költőként, tudósként, fordítóként és világpolgár magyarként nem elégedett meg a hazafias lelkesedéssel, az eszköztelen, zárkózott büszkeséggel. A legtöbbet adta a megértéshez, amit csak tehetett: nyelvészeti munkásságával, irodalmi tehetségével hidat épített nyelvek és kultúrák között. Hitte, amit Babits Mihály, hogy *„ennek a kis eldugott népnek adnivalója van a világ számára”*. S tudta, hogy adni- és mondanivalónk csak közvetítők és hősiesség munkája által juthat célba – így önmaga vált szorgalmas, elszánt közvetítővé. A tudomány eszköztárával és a nyelvek közötti átjárással bár rendkívül sokat tett a magyar irodalom nemzetközi elismertetéséért, mégis mindig úgy érezte: tartozik szülőhazájának.

Makkai Ádám halála fájó veszteség nemcsak a hozzá legközelebb állóknak, hanem mindannyiunknak, akiket a közös anyanyelv összeköt. Életpéldája örökre velünk marad.

Őszinte részvétellel

Budapest, 2020. január 22.

Áder János
Áder János